

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

ΑΠΟΛΛΩΝ

ᾠ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
θῆσαν τράπεζαν αἰνέσαι θεός περ ὦν.
Ζεὺς γὰρ κατακτὰς παῖδα τὸν ἐμὸν αἴτιος
Ἀσκληπιόν, στέροισιν ἐμβαλὼν φλόγα·
οὐδ' ἄν χολωθεὶς τέκτονας Δίου πυρὸς
κτείνω Κύκλωπας· καί με θητεύειν πατήρ
θνητῶ παρ' ἀνδρῶ τῶνδ' ἄποιν' ἠνάγκασεν.
ἔλθων δὲ γαῖαν τήνδ' ἐβουφόρβον ξένω,
καὶ τόνδ' ἔσφρον οἶκον ἐς τόδ' ἡμέρας.
ὄσιον γὰρ ἀνδρὸς ὄσιος ὦν ἐτύγχανον
παιδὸς Φέρητος, ὃν θανεῖν ἐρρουσάμην,
Μοίρας δολώσας· ἤνεσαν δέ μοι θεαὶ
Ἄδμητον ἄδην τὸν παραντίκ' ἐκφυγεῖν,
ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.
πάντας δ' ἐλέγξας καὶ διεξελθὼν φίλους,
πατέρα γεραιάν θ' ἢ σφ' ἔτικτε μητέρα,
οὐχ ἠὔρε πλήν γυναικὸς ἧτις ἤθελε
θανεῖν πρὸ κείνου μηδ' ἔτ' εἰσορᾶν φάος·

5

10

15